

○ KAPITOLA TŘINÁCTÁ ○

Sherlock zůstal nehybně stát ochromený děsem, pak v něm vztek zmobilizoval všechny síly: udělal krok k Dennyemu a vši silou ho udeřil pěstí do podbřišku. Denny se zlomil v pase a zalapal po dechu. Jak se předkláněl, Sherlock uskočil a kopl ho do brady. Così křuplo. Muž začal ječet, ústa strnulá a vybočená na stranu.

Žena, která doprovázela Billiho, se rozječela také. Vysokým, pronikavým vrískotem, který rval uši.

Čtveřice zbývajících mužů se na sebe nevěřicně zadívala, pak skočili po Sherlockovi. Ten pohled už Sherlock nikdy nezapomněl: sápadající se špinavé pracky, chloupky na hřbetu jejich rukou, kaluž krve na zemi, jekot ženy a Dennyho sténání slévající se v jeden velký bolestný nářek. Otočil se k ženě a vydechl: „Moc mě to mrzí, madam!“

Vzápětí už zase utíkal. Dva muži nechali Dennyho ležet na dláždění vedle Billa a rozběhli se za Sherlockem. Žena se jen šokovaně dívala na dvě ležící těla u svých nohou a jekot postupně vystřídal pláč.

Když Sherlock zabočil za roh, uviděl před sebou velkou budovu s klenutou střechou. Stála uprostřed prostranství s vysázenými keři a stromy a vypadala, jako by se v těchto místech ocitla omylem. Od budovy vedlo několik silnic – širokých sil-

nic, ne nějakých uliček – a kolem budovy se nepřetržitě hemžili lidé a koně. Za budovou Sherlock viděl kamennou zeď a za ní zvlněnou šedou hladinu Temže.

Sherlock utíkal k budově – mezi lidmi bude nejspíš v bezpečí.

V běhu se vyhýbal elegantně oblečeným mužům a ženám, podlezl pod ojemí nějakého kočáru a odhodlaně mířil k budově. Jak se blížil, uviděl, že je zdobená sochami a keramickými mozaikami. Pak se před ním konečně objevil honosný vstup do budovy. Zamířil přímo k němu, ale křik a nadávky za zády dokazovaly, že jeho pronásledovatelé se nevzdali.

Když vběhl dovnitř, ocitl se ve velké kruhové hale plné různobarevného světla dopadajícího dovnitř skrz spoustu barevných skleněných oken v kopuli střechy. Barevné světlo dodávalo místu atmosféru cirkusového šapitó. Uprostřed haly zel velký otvor, po jehož obvodu stálo zábradlí, kolem něho se tlačili lidé a dívali se na cosi dole. Na jednom místě bylo zábradlí přerušeno a po stěně šachty se kamsi dolů stáčelo schodiště.

Sherlock proběhl jako šipka halou a prodral se okounějícími lidmi k začátku schodiště do podzemí. Když se otočil, zahlédl dva muže, jak si razí cestu za ním. Jeden z nich byl holohlavý chlap se zdeformovaným nosem a ušima, v němž Sherlock vytušil boxera. Druhý z pronásledovatelů byl hubený chlap s vystouplými lícními kostmi a špičatou bradou. Zřejmě byli odhodláni ho chytit, ať to stojí, co to stojí. Možná že kdyby nezlomil Dennymu čelist, byli by to vzdali, ale teď měli k vytrvalosti důvod: jeden z nich byl pokořen a za to musí Sherlock zaplatit.

Sherlock se bez váhání rozběhl po schodech dolů.

Schodiště se točilo v mohutné spirále stále níž, čas od času se narovnálo a změnilo v balkon, ale vzápětí zase sestupovalo dál do propasti. Zezdola stoupal zápach: kombinace mokra, hniloby a plísně, které se slily v jednu smrdutou vůni, jež štípala do nosu a dráždila oči k slzám. Sbíhal jak nejrychleji dovedl, neměl ponětí, co ho dole čeká, ale stačil jediný pohled dozadu, co by ho čekalo nahoře: dva baronovi muži už běželi po schodech za ním.

Zrychlil. Ať už tam dole bylo cokoliv, nic nemohlo být horší než jistá – a nejspíš pomalá – smrt, která ho honila.

Měl pocit, že posledních pár dní nedělá téměř nic jiného, než že utíká nebo se pere. Ale i teď, když se řítíl po schodech dolů a ruce ho pálily, jak klouzaly po zábradlí, koutkem mysli zuřivě přemýšlel, proč si baron Maupertuis myslí, že on, Sherlock, ví něco tak důležitého, že je nutné, aby kvůli tomu zemřel. Co přesně baron plánuje a čím může být Sherlock jeho plánům nebezpečný?

Náhle byl dole a nohy mu spočinuly na rovné zemi. Nacházel se v hale ozářené plynovým světlem. Z haly vycházely dva klenuté tunely, oba týmž směrem. Klenba tunelů byla čtyřikrát pětkrát tak vysoká jako dospělý muž, byla z cihel a kam až dohlédl, všude byly cihly mokré. Když odhadl, kterým směrem tunely jdou, bylo vysvětlení nasnadě: vedly přímo pod Temží a nejspíš končily na druhé straně řeky v podobné šachtě.

Pokud se mu podaří dostat se na druhou Temže, mohl by si zachránit život.

Vletěl do levého z tunelů. Procházeli se tam lidé, jako kdyby chodit pod korytem řeky bylo něco zcela běžného. Dokonce tu viděl i koně, kteří se nechali pokojně vést. Zřejmě neměli tušení

o těch tunách vody, které jsou jen pár metrů nad jejich hlavami, kde je drží jen drolící se cihly a omítka.

Jsou chvíle, kdy logická mysl je prokletím. Tohle byla jedna z nich. Sherlock si byl vědom obrovského tlaku, kterým voda na stěny tunelu působí. Jedna trhlina – a voda se vevalí dovnitř a všichni utonou!

Ale běžel dál. Neměl na vybranou.

Nebo ano? Jak utíkal tunelem, všiml si, že celou dobu jdou oba tunely rovnoběžně a každých zhruba deset metrů jsou spojeny malými kolmými tunely. A v každém z těchto spojovacích tunelů si podnikaví Londýňané postavili stánky, kde prodávali jídlo, pití, ošacení a nejrůznější drobnosti. Kdyby se mu podařilo nenápadně vklouznout do jednoho z těchto průchodů a druhým tunelem se zase dostat zpět, mohl by se zase vrátit k původnímu skladišti a najít Amyuse Crowea.

Zamířil k pravé straně hlavního tunelu a vklouzl do prvního spojovacího tunelu, který se objevil. Nějaký muž se k němu otočil v záři olejové lampy zavěšené na hřebíku na dřevěném stánku. Měl našedlou vlhkou pleť, jako by žil v podzemí už příliš dlouho. Byl zabalený ve staré pokrývce, která byla během času pokryta ztvrdlou špínou, takže vypadala jako bizarní brnění. Černé panenky očí měl rozšířené a s nadějí v hlase oslovil Sherlocka: „Nechcete hodiny? Jdou přesně. Stojací hodiny, pendlovky, řekněte, jaký chcete, všechny mám.“

„Ne, dík,“ řekl Sherlock a pokusil se projít kolem stánku dál. Přitom ho napadlo, že tady pod Temží čas postrádá smysl. Žádné slunce, žádný měsíc; žádný den a žádná noc. Tady čas prostě plyne. Na co hodiny?

„A co pěkný kapesní hodinky? S hodinkama se nemusíte nikdy nikoho ptát na čas! Mladej pán jako vy by s hodinkama na řetízku udělal na dámy dojem. Pravý stříbro. Leptaný. Mohl byste uvnitř nosit obrázek svý milý.“

Pravé stříbro, leptané a nepochybně kradené. „Díky,“ řekl netrpělivě Sherlock. „Ale peníze má otec. Za chvilku tadytudy půjde, řekněte mu, že já hodinky chci a nenechte ho bez nich odejít.“

Prodavač se usmál, s krunýřem ztvrdlé deky na zádech připadal Sherlockovi jako dravý korýš číhající za kamenem, až se objeví nic netušící oběť.

Sherlock vykoukl do hlavního tunelu směrem k šachtě, kterou dolů sestoupil, a zaklel. Jeho pronásledovatelé se zřejmě rozdělili: jeden za ním běžel levým tunelem a druhý tím pravým. Sherlock ho viděl, jak postupuje směrem k němu a podezřívavě si prohlíží každého muže, který byl mladší než dvacet let. Vypadalo to, že baronovi muži se tu vyznají lépe než on.

Rozhodl se, že počká, až muž projde kolem tunelu, v němž stál, a pak se vrátí stejnou cestou, kudy přišel. Jeho plán se vzápětí zkomplikoval – za jeho zády došlo k nějaké tahnaici, a když se otočil, uviděl, jak se prodavač s hodinami snaží prodat nástěnné hodiny darebákovi, který Sherlocka sledoval levým tunelem – holohlavému muži s ušima jako květák a spláclým nosem. Muž prodavače s nadávkou odstrčil, ale prodavač se nedal, strkal hodiny darebákovi pod nos a křičel: „Kupte je svému synovi! Kupte je svému synovi!“ Bývalý boxer ho znova odstrčil, tentokrát prudčeji, až muž narazil na zavěšenou olejovou lampu a vrhl ji proti zdi. Sklo se rozbilo a olej se vylil na prodavačovu

špínou nasycenou deku. Stále ještě hořící knot lampy spadl na deku, která začala hořet.

Prodavač zůstal šokovaně stát a oheň se rychle rozhořel. Pak prodavač rozhodil rukama a rozběhl se do levého tunelu. Lidé vyděšeně uskakovali, nějaký muž v dlouhém kabátě to nestihl a oheň se přenesl na něj. Muž se vrhl ke stěně tunelu, snažil se udusit hořící kabát, ale podařilo se mu jen zapálit krinolínu ženy stojící poblíž. Kůň, kterého majitel vedl tunelem, se při pohledu na oheň splašil a vlekl majitele zpátky.

V krátké době oheň zachvátil celý tunel. Šaty snadno hoří a látka na stáncích také, vzápětí už hořely i dřevěné konstrukce stánků, přestože byly provlhlé. Kouř a pára začaly plnit tunel dusivou mlhou. Sherlock vyděšeně ustupoval před ohněm a kouřem do pravého tunelu, který byl milosrdně ohně ušetřen.

Ale pořád v něm byl druhý z pronásledovatelů.

Chlupatá ruka mu sevřela rameno.

„Mám tě, ty kryso,“ odplivl si muž. Jeho sako bylo v podpaží tak propocené, že bylo celé černé, voskové a tuhé. Zápach jeho šatů byl nepopsatelný.

Sherlock se snažil vyprostit, ale marně. Mužovy ruce ho svíraly pevně.

„Denny by si s tebou rád promluvil,“ sípal Sherlockovi do tváře. Dech mu páchl a ukázal zkažené zuby. „Myslím, že se ti to nebude líbit.“

Sherlock chtěl něco říct, když si všiml, že pod oblakem kouře se podlaha postranního tunelu začíná vlnit, jako kdyby ožila. A pak mu došlo, že *skutečně* ožila: Byly to krysy. Vyděšené krysy opustily svá doupata a prchaly před ohněm. Živý koberec

hnědočerných kožešin se řítíl spojovacím tunelem. Lidé a koně vyděšeně uskakovali před záplavou zubů a chlupů a ocasů. Malé dítě tažené rodiči pryč ztratilo rovnováhu a upadlo. Krysy se mu hnaly přes obličej.

Sevření Sherlockových ramen náhle povolilo – krysy obkroužily kotníky Dennyho parťáka a drobnými zoubky se do nich zakusovaly. Muž zaklel a oháněl se po nich rukama velkýma jak lopaty. Sherlock vmžiku uskočil, vrhl se do hromady hlodavců, kteří už zcela pokrývaly tělíčko spadlé holčičky. Jejich tlapky mu ťapkaly po rukou, zádech a nohou, do nosu ho udeřil smrad připomínající zvětralou moč. Nahmatal ruku dítěte a vši silou za ni zatáhl. Holčička se vynořila ze záplavy krys, oči vytřeštěné a ústa rozevřená, jak se opožděně chystala ječet. „Už jsi v bezpečí,“ řekl Sherlock a předal holčičku rodičům, kteří kopali na všechny strany, aby udrželi krysy v bezpečné vzdálenosti. Vzali holčičku do náruče a objímali ji.

Pak vlna krys stejně náhle skončila, zůstalo jen pár zesláblých a mrtvolek na zemi. Sherlock viděl, jak poslední hloučky krys mizí oběma směry od ústí postranního tunelu, z něhož stále ještě stoupal kouř. Ničema, který předtím držel Sherlocka, se pořád ještě zoufale plácal po různých částech oblečení, která se vzdouvala, jak mu po těle pobíhalo pár krys, které se domnívaly, že našly bezpečný úkryt, a teď hledaly cestu ven. Sherlock se už chystal vyrazit k šachtě, jíž sem dolů přišel, když si vzpomněl na další dva Dennyho kumpány, kteří možná čekají nahore. Ne, nejlepší cestou ke svobodě je pokračovat dál na druhý břeh řeky. Přes řeku přece vedou mosty a jsou na ní převozníci. Cestu zpátky nakonec nějak najde.

Rozběhl se tunelem a vzdaloval se víc a víc od ohniska požáru. Kolem něho se hnali uniformovaní muži s vědry s vodou. Primitivní hasičský sbor bdící nad bezpečností tunelu. Hasiče ignoroval a spěchal dál.

Po chvíli konečně dorazil k opačnému břehu Temže. Zdejší šachta s točitým schodištěm byla přesnou kopií té, po níž sestoupil dolů. Utíkal vzhůru po kamenných schodech a zvolna na něj doléhalo vyčerpání. Na každém balkonu musel zastavit, aby popadl dech.

Když se konečně vynořil ze tmy do zářivého odpoledne, bylo to, jako kdyby se dostal z pekla do ráje. Vzduch byl bez kouře a větřík příjemně chladil. Na okamžik se zastavil a zavřel oči, aby si ten pocit vychutnal. Tak prosté radosti a tak úžasné.

Oblast kolem tohoto konce tunelu byla honosnější než ta na druhém břehu řeky. V přístavišti kotvily lodě všech velikostí, po lávkách na břeh chodili oběma směry přístavní dělníci a přenášeli náklad. Sherlock se vydal podél Temže kolem kotvicích lodí a vyhlížel most, po němž by se dostal na druhou stranu. Věděl, že mosty tu jsou, jen si nebyl jistý, jak daleko od Rotherhithe a od tunelu. Ovšem čistě logicky vzato, půjde-li dost dlouho, na nějaký narazí. Tedy za předpokladu, že jde správným směrem – směrem k centru města a nikoliv opačně. Věděl ale, že tunel byl ve východním Londýně a že tunelem prošel z jihu na sever, takže když se dá nalevo, musí jít správným směrem. Hotel Sarbonnier, kde je Amyus Crowe ubytoval, byl téměř u řeky, na severním břehu Temže, takže když půjde dost daleko, pravděpodobně k němu dojde. Ale spíš měl v úmyslu vrátit se na druhou stranu řeky a najít Amyuse Crowea a Matthewa Arnatta.

Asi po půlhodině chůze skutečně dorazil k mostu: mohutné stavbě s dvěma věžemi z šedého kamene na koncích a zastřešenou vozovkou lemovanou stánky a obchůdky. Ignoroval nabídky různých obchodníků, kteří mu vnucovali všechno možné od živého vola až po nabitou pistoli, a opatrně přešel přes most. Londýn mu připadal jako město neomezených možností – pokud na ně měl člověk dost peněz.

Sherlock prošel věží na jižním konci mostu, zabočil vlevo a pokračoval po silnici, uličkami a občas i po širokých zdech, aby dodržel směr podél řeky ke skladišti v Rotherhithe, kde se Amyusi Croweovi a Matthewovi Arnattovi ztratil. Před sebou viděl les stěžňů lodí kotvících u jižního břehu Temže. Řeka únavně páchla. Pokud Mycroft pracoval na nějakém takovémhle místě, zasloužil by si medaili jen za to, že přežívá.

Asi půldruhého kilometru od mostu narazil Sherlock na loď, na niž parta nosičů nakládala bedny. Byli zpocení a nadávali, protože bedny byly velké a lávka na loď do kopce a každé škobrtnutí by skočilo pádem do Temže. Così na velikosti a tvaru beden bylo Sherlockovi povědomé. Popošel blíž, schovaný ve stínu nejbližší budovy.

Statný muž v modrém námořním saku stál na kraji lodi se štosem papírů připíchnutém k prkýnku. Čas od času olízl tužku v ruce a něco zaškrtl.

Bedny vypadaly stejně jako ty, které Sherlock viděl na zahradě sídla, kde ho věznili – úly s hrubými stěnami z břidlice. A poblíž ležely hromady a hromady dřevěných táců, které viděl zasunuté do spodku úlů. Teď byly zabalené ve voskovém papíru, ale jejich tvar byl nezaměnitelný.

Náhodně narazil na jednu z operací barona Maupertuise. Tohle tedy byl ten důvod, proč se tu vyskytoval Denny a jeho kumpáni.

Sherlock popošel blíž a pozoroval nakládání. Některé úly byly skládány na palety, které lodní nakladači v potu tváře pomocí lan vyzdvihli a pak spustili do nákladního prostoru lodě. Sherlock marně přemýšlel, jak to baron udělal, že včely neútočily, jako to udělaly v případě těch dvou nešťastníků ve Farnhamu. Zřejmě baron znal nějaký způsob, jak včely ztišit.

Náhle se lano držící jeden z rohů palety dopravované na loď vysmeklo, paleta se naklonila a čtyři úly vypadly, ve vzduchu se několikrát pomalu otočily a nakonec se roztrhly o kamenné molo.

K hromadě třísek se rozběhli muži s cínovými vědrami s hubicemi, z nichž stoupal kouř – kouř zřejmě měl na včely uspávací účinek. Pár včel uniklo, ale většina zůstávala poblíž zničených úlů a včely poletovaly sem tam jako opilé. Vzápětí na rozbité úly hodili voskovanou plachtu a všechno pak sešoupli z mola do Temže. Rozbité úly, usoudil Sherlock, už nebylo možno opravit.

„Sherlocku?“ ozval se za ním tichý hlas.

Rozhlédl se, podle hlasu to nebyl ani Amyus Crowe, ani Matthew Arnatt.

„Sherlocku!“ ozvalo se naléhavěji. Znovu se rozhlédl a pak konečně rozpoznal další postavu schovávající se tak jako on za hromadou beden. Ženskou postavu.

„Virginie?“

Měla na sobě jezdecké kalhoty a přes bílou lněnou blůzu sako. Udiveně si Sherlocka prohlížela. „Co tady děláš?“ zašeptala.

Sherlock přeběhl k dívce. „To by bylo dlouhé vysvětlování,“ řekl.

Preměřila si jeho poničené oblečení. „Cos vyváděl?“

Chvilku o odpovědi přemýšlel. „Plaval v moři kryš,“ řekl nakonec. „Kromě jiného. Ale kde se tu bereš ty?“

Zadívala se stranou, náhle v rozpacích. „Nechtěla jsem tvrdnout v hotelu, zatím co vy se bavíte,“ šeptala. „Tak jsem se převlékla do jezdeckých kalhot a sledovala vás.“

„Jeli jsme po řece, *ve člunu* – jak jsi nás mohla sledovat?“

„V jiném člunu, pochopitelně. Prostě jsem řekla převozníkovi, ať vás sleduje. Připadalo mu to trochu divné, ale měla jsem u sebe nějaké peníze, co mi dal táta, a to ho uklidnilo. Když ty jsi pozoroval to skladiště, já jsem pozorovala tebe. Pak jsem uviděla, že pár mužů jde sem a vy jste se nikdo nehýbali, tak jsem je sledovala až sem.“

„Vůbec jsem tě neviděl,“ poznamenal Sherlock.

„Táta mě naučil všechny svoje sledovací triky,“ řekla hrdě. „Když já někoho sleduju, *nikdy* nic nevidí.“ Odmlčela se a lehce se rukou dotkla jeho paže.

„To, cos udělala, je strašně nebezpečné,“ konstatoval Sherlock. „Ale jsem rád, že tě vidím.“

Pokrčila rameny. „Bylo to lepší, než čekat v hotelu, až se všichni vrátíte.“

„Ale proč jsi sledovala mě? Proč ses nesnažila najít tátu a neřeklas mu, co se děje?“

„Sledovala jsem tebe, ne jeho,“ vysvětlila. „Nevěděla jsem, kam se poděl.“

„Ale holka... samotná... v East Endu?“ vrtěl hlavou. Odml-

čel se, protože si nebyl jistý, jak by měl větu dokončit. „Potlouká se tady spousta ničemů,“ řekl nakonec a dal se do líčení, co všechno se mu odpoledne přihodilo, včetně vraždy námořníka Billa a požáru v tunelu. Bylo úlevné o tom všem mluvit, ale zároveň si uvědomoval, že mu šlo o život a pořád ještě neví proč.

„Tohle jim nesmí projít,“ prohlásila Virginia, když domluvil. „Jsi ještě dítě. Mohli tě zabít!“

„Ty jsi taky ještě dítě,“ namítl rozpačitě.

Virginia se usmála. „Tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem říct, že do takových věcí bychom vůbec neměli být zapletení.“

„Jenže v tom už zapletení jsme,“ zdůraznil Sherlock. „A at už se chystá cokoli, musíme tomu zabránit.“

„Jsem připravená,“ řekla hrdě Virginia. „Jsem přestrojená za kluka. Našla jsem klobouk.“ Sáhla za sebe a vytáhla špičatou látkovou čepici. Uhladila si jednou rukou vlasy a druhou si čepici nasadila. Když měla vlasy schované pod čepicí a sako zapnuté až nahoru, Sherlock uznal, že by ji za chlapce považoval. Taky měla jezdecké kalhoty, kdežto holky nosí šaty. Kdo ji neznal, neměl důvody pochybovat, že jde o kluka.

„Když už tady oba jsme,“ řekl Sherlock, „měli bychom se snažit vypátrat, kam ta loď pluje.“ Rozhlédl se po muži, jehož předtím viděl s papíry a tužkou v ruce na molu. „Myslím, že ten chlap tamhle je správce přístaviště nebo něco takového. Můžeme se ho zkusit zeptat.“

„Jen tak?“

„Tvůj táta mi dal pár tipů, jak se ptát.“

Sherlock se rozhlédl kolem, a když měl pocit, že se nikdo nedívá, odvedl Virginii z úkrytu, přešli přístavní hráz a usadili

se na kamenné zdi, odkud měli výhled na Temži. Měl pocit, že cítí v zádech něčí pohled, ale rychle ten pocit potlačil. Denny je pravděpodobně u lékaře nebo u chirurga, pokud má tu čelist skutečně zlomenou, a připadalo mu nanejvýš pravděpodobné, že ostatní muži si ho neprohlédli dost dobře na to, aby ho teď poznali – zvláště, když byl pokrytý prachem, čpěl kouřem a na sobě měl plno krysích chlupů a dalších věcí, na které raději nemyslel. Seděli na zdi dobrou půlhodinu, chvílemi se spolu bavili a zvolna splývali s okolím. Správce doku nebo přístavu nebo čím byl, konečně dokončil svou práci na lodi a odcházel jejich směrem. Když je míjel, Sherlock vstal a zeptal se: „Šéfe, nebyla by tu u vás nějaká práce?“

Muž si kriticky změřil Sherlockovu hubenou postavu. „Zastav se tu tak za pět let, chlapče,“ řekl celkem přívětivě. „Koukej mezitím obalit ty kosti nějakými svaly.“

„Ale já se musím dostat pryč z Londýna,“ naléhal Sherlock. „Já dokážu tvrdě makat. Fakt, že jo.“ Ukázal na loď, kterou předtím pozorovali. „Co tamhle ti – vypadají, že by pár námořníků potřebovali!“

„To jo,“ přikývl muž. „Dneska odpoledne jim chybí tři muži. Ale tebe si nedovedu představit na místě ani jednoho z nich. A kromě toho – tahle loď by tě daleko z Londýna neodvezla.“

„Proč ne?“ zeptal se Sherlock.

„Pluje do Francie a hned se zase vrací. Blesková okružní plavba, posádka se na břeh ani nedostane.“ Zasmál se. „Chceš odtud na nějakou dobu zmizet? Dej se k britskému námořnictvu. Nebo se tu nějakou dobu poflakuj a oni tě naverbujou sami.“

Pokračoval v cestě a dál se pochechtával.

„Francie!“ konstatoval Sherlock udiveně. „Zajímavé.“

„Zaslechl jsem, že by ses chtěl přidat k naší posádce,“ zavolal kdosi z přídě lodi, kterou sledovali. Sherlock se ušklíbl a díval se stranou, ale hlas pokračoval: „Co kdybys s tou holkou zašel na palubu? Jo, víme, že to je holka. Sledovali jsme vás od chvíle, co jste přišli. Co jste si mysleli? Že jste neviditelný?“

Sherlock se zadíval směrem, kterým odešel správce přístavu – ten se otočil a díval se na ně. Výraz na jeho tváři byl soucitný, ale přísný. Nevypadalo to, že by od něho mohli očekávat pomoc.

Sherlock vzal Virginii za ruku a oba vyskočili. „Čas zmizet,“ zašeptal, ale když se otočili, uviděli před sebou půlkruh námořníků a přístavních dělníků, kteří se vynořili bůhví odkud. Rozběhl se a táhl Virginii pryč, ale čísi silné ruce ho chytily za rameno a odtrhly od ní. Viděl, jak se i Virginia snaží bránit, ale pak mu čísi dlaň přitiskla k obličejí šátek napuštěný nějakou dezinfekcí s pronikavou a těžkou vůní. Ten zápach ho dusil, a náhle se řítil do nekonečně hluboké jámy a pak už jen spal a ve snu prožíval příšerné věci.